

KAPITOLA 3

Ryanov starý otec zomrel pred tromi rokmi, len rok po svojej manželke, a zanechal Ryanovi dom so všetkým nábytkom, riadom a každým obrazom na stene. Ach, a ešte slušný balík peňazí. Ryan mi to vyrozprával tak, že jedného dňa prišiel za dedkom, a zistil, že dedko zomrel pokojne v spánku, a o týždeň neskôr sa tam Ryan nastáhoval. Vzal si so sebou len oblečenie, toaletné potreby a nový matrac do spálne. Pravdepodobne by mi urobil miesto na odporný gauč z druhej ruky... keby som ho mala.

Ulicu lemujú statné duby, ktorých konáre tienia každý centimeter chodníka. Susedia sú všetci starší, zámožnejší a s radosťou mi hovoria, ako videli „toho milého chlapca“ vyrastať. V takomto dome bývate, keď ste konečne niečo dosiahli. Keď máte dve deti a obavy, že nebudete môcť platiť účty, vás už tak nedusia.

Dom je však pre Ryana príliš veľký. Má dve poschodia, širokú prednú verandu, veľký zadný dvor, biele a tmavozelené okenice, upravené kvetinové záhony a tehlovú cestu, ktorá vedie k vchodovým dverám. Keby ste potrebovali skontrolovať všetky miestnosti, trvalo by vám niekoľko minút prejsť celý dom; je taký veľký, že niekto by mohol vojsť garážovými dverami a z hlavnej spálne by ste to ani nepočuli.

Dnes som zacúvala na príjazdovú cestu, aby som si skrátila vzdialenosť, ktorú budem musieť prejsť so škatuľami. Až keď otvorím batožinový priestor, všimnem si, že Ryanovi susedia po mojej lávici, Ben a Maggie Rogersovci, ma pozorujú z verandy. Ako hodinky. Ich ranná prechádzka sa zhoduje s naším odchodom do práce, a keď sa na konci dňa vraciame, sú na verande a popíjajú večerné koktaily. Podobnú atmosféru však vyžaruje celá ulica, pretože takmer všetci sú tu v dôchodkovom veku alebo sa mu aspoň blížia.

Pani Rogersová sa pozerá, ako beriem prvú škatuľu. O jasnom dôkaze, že som sa stala niečím viac než len návštevou na noc, zreferuje ostatným susedom na ulici, keď zajtra ráno absolvujú každodennú obchôdzku. Rogersovci posúvajú „susedskú hliadku“ na novú úroveň.

Mlčky sledujú, ako vykladám jednu škatuľu za druhou. Práve vynášam poslednú, keď Ryan zabočí na príjazdovú cestu. Vyskočí z auta a príde mi pomôcť.

„Nechaj tak, ja to vezmem,“ hovorí.

Postavím sa na špičky a pobozkám ho – škatuľa nám bráni dotknúť sa aj niečím iným ako perami.

Skôr ako vojdeme dnu, pozdraví Rogersovcov. „Dobrý večer!“

Pani Rogersová vstane a prejde na okraj verandy – bližšie už ani nemôže byť, ak nechce spadnúť do svojich azaliiek. „Vyzeráte zaneprázdnené!“ zavolá na nás.

Ryan má plné ruky práce, takže môže len kývnuť hlavou mojim smerom. „Evie sa ku mne sťahuje.“ Pri jeho širokom úsmevе sa vo vnútri trochu zachvejem a nedokážem ovládnuť vlastný, rovnako široký úsmev.

Pani Rogersová hodí na manžela pohľad typu „ja som ti to hovorila“, keď sa jej podozrenie potvrdí. „Aha. Nuž, vy mladí dnes tuším vynechávajú niekoľko dôležitých krokov.“ Zľahka sa zasmee, aby zmiernila svoju pichľavú poznámku.

Ryan sa nedá. „Možno budeme robiť kroky v inom poradí, ale prejdeme ich všetky.“

Nedokážem ovládnuť prudký nádych. Prinútim sa nevidieť v tejto nezväznej konverzácii viac, ako tam naozaj je.

Pán Rogers sa pripojí k svojej manželke na okraji verandy. „V tom prípade treba Evie poriadne privítať v susedstve! Musíte sa niekedy zastaviť na popoludňajší koktail.“ Ak má pán Rogers obavy z posledného vývoja, dobre to skrýva.

„S radosťou. Čo tak na budúci týždeň?“ odpovedá Ryan za nás oboch. Úsmev pána Rogersa sa zdá úprimný, keď povie: „Práve som dostal novú súpravu na údenie whisky a neviem sa dočkať, kedy ju vyskúšam.“

Ryan sa zasmieje. „Už je to dávno, čo som pil vašu whisky. Teším sa na ňu.“ Zľahka ma postrčí ramenom, aby som pokračovala smerom k domu.

Konečne sme vnútri a Ryan položí škatuľu do širokej zadnej chodby vedľa ostatných.

„Všetko som vytriedila a priniesla som si len oblečenie a topánky. Aký si mal deň?“

Pokrčí plecami. „Dlhý. Radšej by som ho strávil balením s tebou.“

Ryan nikdy neprezradí, čo presne v tie štvrtky robí. A hoci ráno žartoval, že si nadnes vezme voľno, obaja vieme, že to nikdy neurobí.

Jeho štvrtkový pracovný program je dôležitý.

Prejde pohľadom po škatuliach. Tie prázdne, ktoré mi chlapi dnes ráno nechali pri aute, sú teraz naplnené jedinými vecami, ktoré sú skutočne moje, a ktoré si tu nechám. Zdvihne ruku k prameňu mojich vlasov, ktorý sa uvoľnil z nedbalého drdola, a navinie si ho na prst. „Stihla si toho u seba veľa?“

Žiarivo sa naňho usmejem. „Áno! Som pripravená na sťahovaciu službu, ktorá príde v sobotu, ale pravdupovediac, asi by sme to zvládli

aj našimi dvoma autami. Konečne som predala všetok nábytok. Zostalo mi už len asi osem alebo desať škatúl,“ dodám a nohou štuchnem do tej najbližšej.

Na tvári sa mu zjaví výraz zmätku a mierneho smútku. „Evie,“ osloví ma nežne. „Všetkého si sa zbavila?“

Prejdem mu palcom po čele, aby som mu vyhladila vrásky.

„Žiješ v dome, kde pre teba každý kus nábytku niečo znamená. Ku všetkému sa viažu spomienky. Vyrastal si s tým, takže je to tvojou súčasťou. Ja to tak nemám. Skrátka som tie veci už nepotrebovala. Poslúžili mi z čisto praktického hľadiska, ale nemala som žiadny problém zbaviť sa ich.“

Možno som sa toho nábytku, o ktorom hovorím, nezbavila práve dnes, ale opísané pocity sú pravdivé.

Ryan vytiahne z predného vrecka mobil a vytočí číslo. Pozriem naňho a premýšľam, čo sa chystá urobiť.

„Dobrý deň, tu je Ryan Sumner. Evie Porterová si na sobotu objednala vaše služby, ale chcel by som to zrušiť.“

Voľnou rukou si ma pritiahne a pritisne si ma k boku. Vypočuje si odpoveď, poďakuje sa a ukončí hovor.

„Pôjdeme po ten zvyšok. Hneď teraz. Ja to všetko odnesiem, musíš byť unavená. Daj mi päť minút na prezlečenie.“

Nadýchnem sa, aby som namietla, ale on ma umlčí bozkom. Bozkáva ma dosť dlho na to, aby sme obaja začali uvažovať o zmene našich najbližších plánov, ale potom sa odtiahne a odbehne z miestnosti.

„Päť minút!“ zavolá a zmizne v dome.

Opriem sa chrbtom o stenu a pozriem na hodinky. Je pol siedmej. Kancelária správkyne v bytovom dome Lakeside View je zamknutá a žena, ktorá tam pracuje, odišla na noc domov.